

אבל איסורי טומאה, לא הותרו אצל הקרבת קרבנות לכתחילה, אלא רק בדיעבד, שטומאה דחוויה היא בציבור^א, ולפיכך, תחילת ההקרבה, שבה הכפרה תלויה, נעשית אף בטומאה, אבל סופה, מאחר שגם בלא היא יש כאן כפרה, אינה נעשית בטומאה.

ולפי זה, כשאמר רב הונא שסוף ההקרבה אינו דוחה, כוונתו שסוף ההקרבה אינה דוחה את הטומאה. אבל את השבת גם סוף ההקרבה דוחה.

ולדברי רבה – אין שום חילוק בין דחיית שבת לדחיית טומאה, אבל אין קרבן דוחה אחד מהם, אלא כשהיה ראוי לדחותו מתחילתו.

ולפיכך, קרבנות שתחילת הקרבתם בחול, מאחר שבתחילת הקרבתם לא היו ראויים לדחות את השבת^ב, גם סוף הקרבתם אינו דוחה את השבת. ורק קרבנות שתחילת הקרבתם בשבת, מאחר שבתחילת הקרבתם היו ראויים לדחות את השבת, גם סוף הקרבתם דוחה את השבת.

אבל לעניין דחיית טומאה, כל הקרבנות, בין שהיתה תחילת ההקרבה בטומאה, ובין שהיתה תחילת ההקרבה בטהרה, מאחר שהיו ראויים ליקרב מתחילתם בטומאה^ג, גם סוף הקרבתם דוחה את הטומאה.

ולפי זה, כשאמר רב הונא שסוף ההקרבה אינו דוחה, כוונתו לקרבנות שתחילת הקרבתם בחול, שסוף הקרבתם אינה דוחה את השבת. אבל את הטומאה לעולם גם סוף ההקרבה דוחה.

המכבה אש של מזבח

המכבה אש על המזבח, עובר באיסור לא תעשה, שנאמר, "וְהָאֵשׁ עַל הַמִּזְבֵּחַ תִּקָּד בּוֹ לֹא תִכְבֶּה ... אֵשׁ תִּמְיֵד תִּקָּד עַל הַמִּזְבֵּחַ לֹא תִכְבֶּה" (ויקרא ו' ה'–ו'), וחייב על כך מלקות.

ולדברי רב נחמן אמר רבה בר אבונה, כן הדין גם אם מתחילה הוריד גחלת בוערת מהמזבח, ואחר כך כיבה אותה למטה, כי גם לאחר שהורידה מהמזבח היא קרויה אש של מזבח, ואסור לכבותה.

^א בקושי הותרה, וכל כמה דאפשר, מהדינין אטהורין. [רש"י].

^ב דערב שבת לאו בר מידחא שבת, שהרי בין הערבים נשחט, ודם נפסל בשקיעת החמה. [רש"י].

^ג אם אין כהן טהור לזרוק דמו. [רש"י].